Ч. 198. Неділя 2 (15) вересня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Радакция і Адмiнiстрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциі:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Nordd. Allg. Ztg. про подорож царя до Німеччини. — Болгарске правительство против македоньского комітету. — Смерть Мек Кинлія.)

З нагоди царскої подорожи на маневри німецкої фльоти, виступила Nordd. Allgem. Ztg. на повитанє зі статею, котру приписують самому канцлерови ґрафови Більову. В тій статі читаємо: Російский цісар буде гостем нашого цісаря в часі маневрів фльоти в околицях Ґданьска. Головна гадка тої стрічи, так симпатично принятої в німецких політичних кругах, лежить в личній дружбі обох монархів, посвояченних з собою. В тій стрічи добачають они велике значінє через те, що тим способом скріпить ся особиста дружба, що основуєсь на розумнім довірю. Династичні звязи німецко-російскі мають також узнану вартість для держави, бо через сердечні відносини обох цісарів оказує ся також їх воля не нарушати з давен давна істнуючої дружби між династиєю Гогенцоллернів а Романових. Згідно з волею царя Николая, буде при тій стрічи канцлер Більов, а цісар Вільгельм стрітить ся з мужем, що кермує заграничною політикою Росиі. Зійдуть ся ґр. Більов з ґр. Лямсдорфом яко сотрудники політики, опертої на переконаню, що інтереси обох краів під многими взглядами суть рівнобіжні і не стоять з собою в суперечности. Тота політика не забуває за минуле і не замикає очий перед будучими трудностями, та черпає з них лише заохоту до ще більшої осторожности і прозорливости. Якими шляхами піде історичний розвій, Німеччина і Росия ніколи не повинні ворожо стрітити ся з собою. З горячою симпатиєю витаємо царя на морю німецкім. Найвисшу честь винні ми могучому монархови, що кермує судьбою многих народів а шукає слави в тім, щоби бути князем мира“. — Із слів тих догадують ся, що зїзд сей на водах ґданьских не є актом звичайної куртоазиі, але дійстно має знамена політичні, тим більше, що товаришать оба міністри справ заграничних своїм монархам, і здаєсь не довго прийде ся чекати, щоби наслідки его дістались до публичної відомости.

Болгарский міністер справ заграничних др. Данев розіслав обіжник до всіх дипльоматичних представителів Болгариі за границею а також до болгарских торговельних аґентів в Туреччині, в котрім зазначує, що княже правительство в Софіі постановило не допустити нїякої чинности комітету македоньского, котра не дала би ся погодити з краєвими законами. Правительство виступить з цілою енерґією против комітету, коли би він і дальше мав допускати ся насиля і тероризму, бо правительство не може того стерпіти, щоби комітет творив якусь державу в державі. Коли комітет хоче в Болгариі дальше істнувати, то мусить поступати законно.

Нинїшні телеграми принесли з Буффальо вість, що ранений президент Сполучених Держав Мек Кінлі вже не жиє. Смерть наступила нині в ночи о годинї 2. — О наглім погіршеню в стані здоровля президента дають лікарі таке поясненє: Зміна на гірше наступила ще онόгди по полудни. Показало ся конечним, аби президент приймив трохи корму, бо убувало єму сил. А що подаванє корму штучною дорогою було недостаточне, подано пацієнтови мясний сок, котрого він однако не міг стравити. То викликало перше занепокоєнє. Відтак живчик став чим раз скорший. Ослабленє серця збільшило ся, а стан недужого президента з кождою хвилею погіршував ся. Коло півночи положенє було вже критичне. Подано недужому средства на побудженє серця, але серце заєдно слабло. Сил почало чим раз більше убувати і здавало ся, що надходить конець. Дано президентови ще digitalis і стрихнїну, а як остаточне средство розчин кухонної соли, однако без бажаного успіху. Треба було видати орєченє, що стан президента дуже критичний. Так було вчера рано; за дня приходило кілька разів легке полїпшенє, але загальний стан був все однакий і коло години 5-ої по полудни лікарі заявили, що нема надії на удержанє президента при житю. — Президент Мек-Кінлі родив ся 28 червня 1844 р. в державі Огайо. По війнї Полудневих держав з Північними (1861 до 1865), в котрій брав чинну участь, зістав адвокатом. В 1877 році вибрала его партия републиканьска до конґресу, в котрім перевів в 1890 р. голосний біль названий по его імени в справі охоронного мита. Президентом Сполучених Держав став по раз перший в 1896 р. одержавши 272 голоси против Брайна, кандидата демократів, на котрого упало 175 голосів. Яко член партиі републиканьскої став він наслідником умірковaного демократа Клївелянда. — В 1900 р. побідив він знов при виборах тогож самого соперника, одержавши 292 против 155 голосів. Обняв уряд 5 марта і в своїм манїфесті заявив ся за тим, щоби спори Америки з другими державами рішали суди мирові. В сучасній Америці належав Мек Кінлі до найзвичайнїйших мужів державних.

2)

ГОЛУБИЙ НАШИЙНИК

(З польского — Гайоти.)

(Дальше.)

Тому то представитель фірми: „Бартлей Бротир і С-ка.“ був цілком в порядку з своєю совістю, коли по короткім мовчаню відповів:

— Не хочу надуживати твого довіря, Сокомé! Бажаю, аби ти пересьвідчив ся, що білий чоловік руководить ся все лиш справедливостию і дбає о чуже добро, як о власне. Не так, як ви „бушмени“, що зьдерлиб з білого шкіру, колиб могли. Я міг би тобі на твій нашийник наложити таку ціну, яку би менї подобало ся, правда?

— Правда, масса, — відповів Сокомé трохи наляканим голосом, бо той початок обудив в нім якісь злі прочутя.

— Отже бачиш. Так зробив би кождий чорний. Але я чоловік білий, а що найбільше значить, Анґлїєць. Не хочу навіть одного пенні на тім інтересі заробити, бо маю до тебе слабість, Сокомé. Ти добрий хлопець, Сокомé. Почислю тобі лише тілько, кілько нашийник на місци разом зі спровадженєм буде коштувати.

— А то буде, масса? — спитав ще не цілком успокоєний Сокомé.

— То буде.... чотири місяці твоєї служби, — відповів аґент, котрий справді любив розумного і спосібного Сокомéго, і вналідок того зробив великодушну постанову, що хоч тут повинно ся заробити пятьсот, то він вдоволить ся лиш чотириста двайцятьма пятьма за сто.

— Чотири місяці! — повторив Сокомé, і мимохіть стягнулись єму трохи брови, а чорна, подовжна смуга, яку мав витатуовану посеред чола, легко набігла кровію. Однако пригадав собі слова Янґи: „Лиш той буде моім мужем, хто менї ті перли завісить на шиї!“ — і почув ся дуже щасливим.

Розрадуваний, подякував ще раз доброму панови і вернув до роботи, а чим більше над тою справою роздумував, тим більше находив в ній причин до вдоволеня.

Що би то було, колиб нашийник коштував не чотири, але двайцять місяців его служби, або коли би его цілком не можна було спровадити? В першім случаю мусів би вернути до краю лише з тими перлами за цілий маєток в порожній скрині; в другім, не лишалось би єму нічого иншого, як виречи ся Янґи, і хиба утопити ся з розпуки.

Вечером его радість ще збільшила ся, побуджена посторонними обставинами. Часом так буває, що всьо зложить ся на знамениту цілість щастя в души чоловіка, цілком так немов би цілий сьвіт о нічім не гадав, лише о вдоволеню его бажаня.

Саме того дня в факториї упав з незвістної причини хороший, товстий вепр, і пан віддав его „боям“ на їх виключний ужиток. Сейчас дано о тім знати „братям“ з сусідної факториї, і запрошено їх на так незвичайний пир, а ті, знаючи ся на праві взаїмної вічливости, принесли з собою кілька фляшок горівки і руму.

Ніч була пречудна. Розпалено велику ватру під голим небом; слабовитий, але талановитий Маро, котрий, як найслабший, визначений був на кухаря і нічим иншим не займав ся, сим разом перевисшив сам себе.

Дрібно покраяні кусники вепровини вимішав з рижем і сушеною рибою; залив то пальмовим олієм, всипав жменю краєвого перцю, щоби „боям“ аж сьвічки в очах ставали, а рум плив через випарене горло як вода, доложив кілька з паньскої кухні тихцем принесених цебуль, і варив всьо в величезнім кітлі, мішаючи поліном, між тим, як з другої сторони ватри пекли ся знамениті шинки з розкішним скварчанєм солонини і милим запахом опаленої шерсти.

Тому й не диво, що коли Сокомé засів разом з товаришами довкола весело палахкотячої полумінї, коли зїв чубату цинову миску того рижу і закусив добрим куснем печеної вепровини та пополокав бляшанкою пахучого руму, коли до того погадав о нашийнику, що его вже так як би мав в руці, сьвіт засн

Бурса ім. Шептицких.

„Руслан" пише: Дня 11-ого с. м. около 3-ої гор. пополудни. ВПр. Митрополит відпровадив особисто аж на дворець зелїзницї свого дотеперішного секретаря, о. Жолдака, котрий — як звісно — виїздив до Гамбурґа, звідкиля удасть ся до Канади.

По від'їздї о. Жолдака поїхав ВПр. Митрополит оглянути хутір „Альзнерівку", яку набув недавно під будову бурси для убогої, а талановитої рускої молодіжи. При оглядинах були із запрошених гостий: о. мітрат Фациєвич, оо. крилошани Бачиньский і Крижановский, о. Головка, Василиянин Софрон Горощук і иньші. Хутір сей, положений на Вільцї, куплений за 34.000 корон, обнимає 4 морґи і 307 сяжнів. Се незвичайно хороший закуток нашої столицї. Далеко від міского гамору, а розложисті липи і каштани та запашиста левада зі скошеною травою, пригадують нам живу сїльску тишину та спокій, кажуть забувати о містї. На будову бурси — місце се знамените, єсли узглядните ще й се, що в короткім часї стояти-ме руска ґімназия в околици політехніки. Будуть мати наші школярики коротку дорогу зі школи до бурси.

Високопреосьвященний Митрополит показував особисто запрошеним гостям закуплений хутір, а з незвичайно живого заінтересованя Митрополита, можна було вносити, як дуже лежить єму на серци справа образованя рускої молодіжи. Як звістно, ВПреосьвященний удержує вже тепер в сьвятоюрскім забудованю 10 питомців. Але єго мрією, а радше наміром є збільшити се число до трех сотень убогих, а талановитих і жадних науки хлопців. В сій цїли закупив ВПреосьвященний „Альзнерівку", де власним коштом побудує і вивінує таку бурсу для рускої учачої ся молодіжи. Вже з весною розпічне ся будова великого дому бурси і кількох економічних будинків.

Дїлимо ся сею радісною вісткою про великодушний намір о. Митрополита з рускою громадою в тім певнім пересьвідченю, що она з одушевленєм прийме сей новий доказ любови і пожертвованя для руского народа нашого Владики, який зобовязує не лише нас, своїх ровесників, але і грядучі поколїня, до вдячности за свої великодушні і добродійні стараня коло піднесеня нашої віри і народности.

Новинки.

Львів дня 14-го вересня 1901.

— **Зі Станиславова** пишуть „Русланови": Роковини смерти бл. п. Цїсаревої Єлисавети обходжено в катедральній церкві дня 9-го вересня поминальним богослуженєм о 8-ій годині рано. Ученики семинариї учительскої, реальної школи, шкіл народних зі збором своїх учителїв, заповнили катедру по береги. Три катехити служили заупокійні Лїтургії. О 9-ій годинї митрат і вікарий капитулярний о. Василь Фациєвич відправив Службу Божу, а опісля панахиду перед рісно осьвітленим тетраподом в асистенциї духовеньства катедрального, при численній участи представителїв урядів і депутаций корпуса офіцирского, учениць шкіл видїлових, ґімназиястів і многих вірних. Хор сьпівав прекрасно. При тужнім відгомонї всїх дзвонів і переймаючім сьпіві „Вічная память" повстав в души спомин трагічної смерти Єї Величества і перенимав сумом і жалем. В костелї поминали С. В. Цїсареву дня 10-го вересня.

Роботи коло украшення катедри продовжають ся також і сего лїта, а то уставлено вже: структуру дерев'яну 3-ох бічних престолів, уставлено різьбарскі окраси на них — бракує на них лише образів, хотя на престолах відправляє ся богослуженє. Покінчено сего лїта 2 образи в пресвитерії над дверми закристийними: сьв. Петра приймаючого ключі і потопаючого в водї, та розібрано руштоване при тих образах. В Іконостасї вставлено перед Успенієм 6 образів над намістними образами і дияконьскими воротами, і 4 образи під намістними. Бракує ще намістних образів і 2 дверий дияконьских до укінченя цїлого Іконостаса. Іконостас по цїлковитім викінченю буде займати чи не перше місце в цїлій Галицкій Руси, а коштовати буде 30 тисяч корон. Амвон давний остає ся, буде лише перемальований і золоченою різьбою украшений. Двоє дверий на хорі вставлено, також перебудовано 2 сповідальницї. Вікариї катедральні жертвували „вічну лямпу", а з жертв міщаньства справлено многосьвічник (паук). Покінчено також образи 20 сьвятих надприродної величини на філярах церковних. Шематизм Епархияльний подає високість коштів обнови катедри на 130 тисяч корон і висказує надію, що роботи коло украшеня сего року покінчать ся.

— **Іменованя.** Ц. Мінїстер торговлї іменував укінченого слухача гірничої академії в Лубнї. Юліяна Мудрака, елевом будівництва дирекциї почт у Львові.

— **Ц. к. Намістництво** розпорядженєм з дня 9-го вересня с. р. ч. 96.184 оповіщує: Пересічна цїна торгова вепрового мяса за серпень 1901 р., що має служити по мисли цїсарского розпорядженя з 15-ого вересня 1900 р. В. з. д. ч. 154 за свинї до зарізу (Schlachtschweine) вибиті на підставі покликаного розпорядженя в місяци вересни с. р. виносить 81 сот. за кільограм.

— **Вибори до сойму з торговельно-промислових палат** відбули ся передвчера. У Львові віддано 28 голосів. З того одержали: др. Генрих Колїшер 16 гол., Станислав Цюхціньский 12 гол., а Гінес-Поратиньский 1 гол. Вибраний др. Колїшер. — В Кракові на 19 голосуючих вибрано одноголосно дотеперішного посла дра Арнольда Раппапорта. — В Бродах голосувало 22 виборців. Др. Натан Левенштайн одержав 21 голосів, а др. Едвард Лїлїєн 1 голос. Вибраний др. Левенштайн.

— **Нові кардинали.** З Риму доносять, що дня 27-го падолиста с. р. відбуде ся папский консистор. на котрім оломуцкий архиепископ др. Кон і віденьский нунций о. Талїяні будуть іменовані кардиналами.

— **В Паушівцї,** деканата чортківского, відбуло ся дня 28-го серпня с. р. торжество посьвященя нової мурованої церкви, збудованої коштом 40.000 корон без конкуренциї при помочи колятора п. Александра Богуцкого.

— **До Канади.** Подарі, еміграцийний агент сидить в львівскій вязници і дожидає засуду за веденє еміграцийного руху з Галичини до Бразилїї. Тимчасом якийсь другий агент насилає з Антверпиї відозви, якими заохочує селян до еміґрациї до Канади. Відозви підписує якийсь Кшиштовчик. Тисячі таких відозв мали прийти до Галичини, длятого можна побоювати ся нової еміґрацийної горячки. Духовеньство, народні учителї і всї ті, що мають вплив на селян, повинні як найенергічнїйше відклонювати селян від еміґрациї.

яв в єго очах, і любовник хорошої Янґи забажав улекшити піснею свому серцю.

Бо помилявсь би той, хто би гадав, що пальмовий олій і вепровина не суть добрими провідниками поезиї. То зависить, як коли іде. А помилявсь би ще більше той, хто сумнївавсь би о поетичности молодців з Табу. Они не лиш поетичні, але й дуже музикальні і радо свої враженя переливають в хоральні співи. Однако хотячи їх добре оцїнити, треба конче уявити собі, що та музика найкрасшійша, котру як найдальше чути — инакше й найгарнїйші співанки з берегів Табу могли би легко музикови видати ся нескладним і проймаючим вереском.

Отже Сокомé почув в собі поетичного духа. Встав і набравши в груди сьвіжого воздуха, виступив перед зібраними в подвійнім характері — поета і співака. Ось єго пісня:

— Тїшмо ся, бо маємо доброго массу! Инший масса був би продав вепра „бушменам" з Калябару [1]), наш масса нам єго дарував". „Тїшмо ся і бажаймо собі, щоби як найбільше вепрів здихало у нашого масси, бо забитого масса би нам не віддав". „Білі люди то дивні люди. Не знають, що так, чи инакше мясо єсть все мясом. Оля-ле, оля-ле, оля-ле!"

— Оля-ле, оля-ле, оля-ле! — загремів хор, а вибираючи з пісні Сокомéго то, що єму найбільше промавляло до пересьвідченя, повторив з силою:

— Тїшмо ся і бажаймо собі, щоби як найбільше вепрів здихало у нашого масси!

Два тамтами гуділи до такту і супроводили сильний хор, а коли умовкли, Сокомé співав дальше:

— „Рум нашого масси сильний. Коли вернемо до Табу, кождий з нас мусить забрати з собою бочілку того знаменитого руму, щоби справити радість своїй хатї". „Пахощі нашого масси приємно дражнять ніс; не пропадають скоро як инші; коли ними натерти ся, ніяка зла муха не буде кусати нашого тїла". „Треба забрати богато тих пахощий до Табу. Як же будуть їх нюхати наші „юнуби". Наші „юнуби", що суть надто красними женщинами. Оля-ле, оля-ле, оля-ле!"

Хор вибухнув сьміхом гордости і вдоволеня і повторив плескаючи себе по бедрах:

— Оля-ле, оля-ле, оля-ле! Наші юнуби, що суть надто красними женщинами!

Довго так співав Сокомé в супроводї тамтамів і чим раз голоснїйших криків розігрітого румом і піснею хору, аж з товмача загальних чувств перейшов, сам не знаючи як, на миле для себе поле любови.

— О Янґо, Янґо! — заспівав з сумовитим майже звуком в голосї — колиб ти тут була, тїшилась би ся ще більше як ми всї. Ти не лише дістала би рижу і мяса, товстого, вепрового мяса, але Сокомé сказав би тобі, що будеш мати свій нашийник, нашийник з голубих перел в трех рядах, перегороджуваних золотими звіздами. Ні один з „братий" не привезе своїй „юнубі" такого хорошого подарунку. Чотири місяцїв гроший коштувати мене буде той нашийник. Так сказав масса. Коли станеш моєю женою, відробиш менї то, Янґо, з певностию, вибиваючи олій пильнїйше як инші жінки і будеш менї плести великі, сильні мати. Ах, як же добру жінку буде мати Сокомé за той нашийник. Оля-ле, оля-ле, оля-ле!

Тут підскочив Сокомé в гору, плескаючи в руки і бючись долонями по пятах, а цїлий хор, побуджений до найбільшої степени, також зірвав ся, танцював, плескав в руки і бив ся долонями куди попало та просто ричав з одушевленєм:

— Оля-ле, оля-ле, оля-ле! Якже добру жінку буде мати Сокомé за голубий нашийник!

Однако найшов ся хтось, що не брав участи в загальній веселости і пирі. Тим був молодець на імя Таі, що належав до тої другої партиї, котру Сокомé і єго товариші застали вже в Калябарі. Був він звичайно маломовний і понурий, але говорено о нім, що він „надто" мудрий.

Спершу підсьпівував і вимково сьміяв ся разом з иншими — бо чого не зробить чудесний вплив вепровини і руму — але коли лиш Сокомé вимовив імя Янґи, Таі поглянув на него як на вовка і затиснув кулаки, воркнувши крізь зуби поганий проклін.

Відомо було, що Таі перед від'їздом залицяв ся також до хорошої Янки, але коли єму поставила услівя нашийника, сплюнув на бік і відвернув ся від неї, не сказавши ні слова більше.

Своєю дорогою немило єму було слухати тепер, як Сокомé хвалить ся єї взаїмностию і своїм дорогим подарунком і як всї радують ся з єго будучого щастя. Отже висунув ся з їх круга, сягнув по стоячу побіч фляшку з нафтою і присівши коло пригасаючої ватри, почав нею пильно витирати ноги, щоби в той спосіб показати цїлу свою погорду ненавистному суперникови.

Але упоєний щастєм Сокомé не бачив того. Був в настрою, в якім не звертає ся уваги на примхи ближних.

Минуло два місяцї. Коли вже можна було надїяти ся приходу нашийника, Сокомé не мав ні хвилї спокійної. Перетривав найпильнїйшу роботу і по кільканайцять разів на день

---

[1]) Кожде племя в Африцї уважає инші племена за щось низшого від себе, за „бушменів". (людий з лїса, диких).

— **Движима азбука,** — се прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блиц, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картоні, враз із пуделком до переховання і відповідною інструкциєю та з приладом до уставленя букв. Ціна 10 корон; для учителів народних і книгарень по 8 корон. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта" і в книгарни Ставропигійской (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука" повинна безусловно находитись в кождій народній школї.

— **Наука руского язика і письменьства для дівчат,** що ходять до не-руских шкіл, відбуває ся що суботи від 3-ої години пополудни в домі при Стрілецкій площі ч. 6 в партері в школї виділовій ім. Т. Шевченка. Виділ „Руского товариства педагогічного" звертає ся з уклінною просьбою до патріотичних родителів і опікунів, щоби заохотили свої діти ходити на сю науку, котрої хосенність повинна бути ясною кождому тямущому Русинови. Ся наука відбуває ся в трех курсах. На найвисшім курсї учить Вп. профессор рускої гімназиї др. Іван Копач.

— **Ґімнастичні вправи для учеників** зачинають ся в рускім „Соколї" з днем 2-го вересня. Вправи будуть відбувати ся 3 рази в тиждни, т. є. в понеділок, середу і пятницю для учеників молодших від $^1/_2$6—$^1/_2$7 години, для старших від $^1/_2$7—$^1/_2$8 години вечером. Вписи відбувають ся в тих самих днях і годинах від дня 2-го вересня. ул. Підвале ч. 7. Вкладка місячна виносить 1 К. Вправи відбувати ся будуть під доглядом і управою школених настоятелів. За старшину товариства гімн. „Сокіл": Др. *Гукевич*, за голову, *Денис Кучмка*, справник.

— **Ковало на продаж.** Онегди притащив у мішку до Львова Йосиф Гупало із Бібрки ковало і хотів єго продати гандляреви Крайтерови. Згода в згоду — із 30 К. зійшло вже на 14 К., та лише купець хотів продавцеви, що звав ся первістно Шведом, заплатити для певности на поліциї. Як „гандляр" учув за поліцию, то покинув і мішок і ковало і хотів утечи, але се єму не удало ся. Приведеному на поліцию доказали, як він властиво називає ся, що ковала не унаслїдив анї по батьку, анї по братї, лише забрав у свого сусїда — і здвигавшого ся під таким тягаром лишено в арешті на відпочинок.

— **Про гостину руского театру в Ярославі** пишуть до „Дїла": В день самого вибору по села загостив до Ярослава руский театр і не може жалуватись на нас. Н. пр. в недїлю велика саля Сокола була битком набита, ґалєрия повна селян і селянок. Давали „Не ходи Грицю на вечерницю". Театр заслужив собі на підпору дуже доброю грою. Рубчаки своїми голосами, Стадник, Кравчуківна, Ґембицкий і Осиповичева чарують публику. Директор п. Губчак мав у плянї дати лише тілько три представленя, але на загальні просьби (навіть Поляків) дасть ще кілька представлень, за що єму дякуємо. Признати мусимо, що п. Губчак неутомимо старає ся о піднесенє нашої сцени і єго то заходом завдячує театр також успіх матеріяльний. Дуже нас мило вразило, що майже всі актори з директором явили ся в недїлю в церкви (де був відпуст) і відспівали дуже красно службу Божу.

— **Зловлений злодій.** Аґентам тернопільської поліциї, Розенґартенови і черновецкої поліциї, Леблеви, удало ся вишукати злодія, що допустив ся дня 21. м. м. великої крадежи на шкоду п. Йосифа Будзиньского в Тернополи. Єсть ним жид Маркус Талісман, котрий осїв при кінци м. м. в Роґізнї, справив собі дорогий віз і конї, та й наміряв будувати там великий дім. Єго арештовано і відставлено до судових арештів в Тернополи.

— **„Не вихиляти ся".** Отсю пересторогу читаємо при кождім вікнї в зелїзничих ваґонах. За непослух можна житє стратити, як се стало ся на днях на шляху Варшава-Відень. Кондуктор Бачиньский вихилив ся за вікно і ударив головою в стовп так сильно, що череп пук, а мозок вискочив.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 14 вересня. Нинї відбуде ся рада мінїстрів, на котрій мають бути обговорені предложеня, які правительство внесе в радї державній на осїнній сесиї. Буджет на р. 1902 буде предложений на однім з перших засїдань. Предложенє нового закона прасового має також увійти на дневний порядок одного з найблисших засїдань палати.

Геля 14 вересня. Вчера відбули ся кінцеві маневри нїмецкої фльоти. Хід маневрів був прекрасний. Цар і цїсар Вільгельм приглядали ся вправом з корабля. О годинї 1-ій маневри закінчено.

Ґданьск 14 вересня. Царский яхт „Стандард" і російскі воєнні кораблї, відплили вчера по полудни на повне море. Цїсар Вільгельм вечером прибув до міста. Пращанє обох монархів було дуже сердечне.

Льондон 14 вересня. Доносять з Монтріля в Канадї, що тамошний бурмістр одержав від якогось Джованнї'ого Кабанї лист, що італїяньскі анархісти з Америки удали ся до Канади, аби убити прибуваючого там дня 16 с. м. анґлїйского наслїдника престола.

Буффальо 14 вересня. Прибув сюди до умираючого президента єго брат.

вибігав на беріг ріки, визираючи своїми бистрими очима, а що в рухливім і торговельнім Калябарі пароходи з Европи суть частим явищем, то лучалось єму нераз вбігати напрасно до компати аґента і звіщувати з одушевленєм Massa! steamer live, for comme! (Пане, пароход жиє, аби прийти!) а відтак зазнавати лютого заводу, бо корабель приходив, але без нашийника.

Вкінци прийшов такий, що єго привіз. Коли пан переглянувши виказ присланих товарів, оповістив єму то, Сокоме трохи не упустив в море тяжкої скрині, котру саме накладав на човно і цїлий день був вже як непритомний.

На другий день взято ся до отвираня паки, в котрій між иншими товарами мав бути дорогоцїнний нашийник. Сокоме сам єї відбив і скалїчив ся гвоздем в палець з величого зворушеня. Нашийник прийшов в окремій подовжній коробцї, овинений тонким папером і виложений ватою. Пан, видячи, що єму дрожать пальцї, як в пропасниці, отворив єї власноручно.

— Диви, Сокоме! — відозвав ся. — Щасливий з тебе хлопець, Сокоме. Маєш нашийник, якого певне сам не сподївав ся.

На білій ватї, як великі каплї крови, червенїли чудесні, багряні перли, а кожда з них була получена з другою прозоро виробльованою срібною кулькою. Тих перел було лише два ряди, але замість третього звішував ся до долини цїлий ліс срібних і червоних перлових тороків, котрі, коли пан потряс нашийником перед очима Сокомего видали ніжний, дзвінкий звук.

Сокоме поглянув, отворив уста і підніс руки до голови таким рухом, немов би хотів видерти собі зо дві жмені волося; але що род єго фризури рішучо забезпечував єго від долї Абсальона, то вхопив лиш виголену голову в обі долони і почав нею хитати на право і на ліво та жалїбно заводити.

— Що тобі, Сокоме? — крикнув пан наляканий гадаючи, що бідний хлопець з надмірної радости одурів.

— О, масса, масса! — зойкнув вкінци Сокоме. — То не мій нашийник.

— Як не твій? Атже я єго для тебе спровадив.

— Нї, масса, нї! Мій мав бути голубий з золотими звіздками. Такого хотїла Янґа. Сказала менї то виразно... О, Янґо, Янґо! Як я тепер перед тобою покажу ся? Як менї вертати до Табу?

І не в силї довше здержати свого болю з голосним плачем кинув ся на землю дручи єї пігтями.

Представитель фірми „Бартлей Бротир і С-ка" змилував ся над нещастним Сокомем, що єму тим лекше прийшло, бо обчислив скоро, що на своїй милости буде міг зпов заробити чотириста двайцять пять за сто.

— Не розщибай ся так, Сокоме — сказав. — Нема ще нїчого страченого. Ти мусїв менї не добре описати твій нашийник і лучила ся похибка. Напишу до Анґлїї і пришлють другий, голубий з золотими звіздами. А що до того, то аби тобі дати доказ як тебе люблю, Сокоме, прийму на себе половину страти. Впишу тобі на книжку лише два місяцї; другі два дарую тобі. Може найде ся коли хто, що купить той нашийник, хоч дуже сумнїваю ся. Але то вже не твоя річ. Хочу аби ти ще раз пересьвідчив ся, як білий чоловік уміє бути великодушним.

(Конець буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Газети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх иньших часописей приймає виключно лиш ново отворена „Агенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся приймає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)